

Ez 20,32 Semmi sem lesz abból, amit tervezgettek, amikor azt mondjátok: Legyünk olyanok, mint más nemzetek, mint a többi ország népei, akik fát és követ tisztelnek! 33Életemre mondom – így szól az én Uram, az ÚR –, hogy királyotok maradok erős kézzel és kinyújtott karral, de kiáradó, lángoló haraggal is. 34Kivezetlek majd benneteket a népek közül, és összegyűjtelek az országokból, amelyekbe szétszóródtatok, erős kézzel, kinyújtott karral és kiáradó, lángoló haraggal! 35Elviszlek benneteket a népek pusztájába, ahol szemtől szemben állva törvénykezem veletek. 36Ahogyan őseitekkel törvénykeztem Egyiptom pusztájában, úgy törvénykezem veletek – így szól az én Úr am, az ÚR. 37Átterellek benneteket pásztorbotom alatt, és beveszlek a szövetség kötelékébe. ... 42Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR, amikor beviszlek benneteket Izráel földjére, abba az országba, amelyről fölemelt kézzel tettem esküt, hogy őseiteknek adom. 43Ott majd visszagondoltok arra, hogyan éltetek, és mi mindent tettetek: hogyan tettétek magatokat tisztátalanokká. Akkor megundorodtok magatoktól a számtalan gonoszság miatt, amelyet elkövettetek. 44Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR. Az én nevemért, nem pedig a ti gonosz életek és romlott tetteitek szerint bánok így veletek, Izráel háza! – így szól az én Uram, az ÚR.

Szeretett Testvérek!

Amikor az mi emberek egy fontos eseményt akarunk megünnepelni, akkor nagyon odafigyelünk annak a megszervezésére. A teljesség igénye nélkül gondolok itt ballagásra, szalagavatóra, diplomaosztóra, esküvőre, keresztelőre, konfirmációra, de tekintsünk az elmúlt

hetekre, először ifi tábor, majd napközis gyerektábor közel 120 gyerekekkel. Ezek olyan alkalmak, melyek igénylik a pontos, aprólékos szervezést, és ennek tükrében vannak elengedhetetlen kellékei. Ilyen fontos eleme a nagy napnak a meghívó is. Ez a kis kártya arra szolgál, hogy szeretteinket, barátainkat, rokonokat értesítsük az adott eseményről, hogy ők is részesei legyenek. De az az igazság, hogy nem csak mi emberek küldünk egymásnak „meghívókat”, hanem az Isten is így cselekszik. Úgynevezett meghívókat küldd. Minden Istentisztelet, minden bibliakör, minden imaközösség, és még az egyéni bibliaolvasás és imádság is egy meghívó. Meghívás arra, hogy Jézus Krisztussal legyünk. Meghívás arra, hogy őt megismerjük. Meghívás arra, hogy meglássuk mi milyenek vagyunk Krisztus nélkül és milyenek lehetünk akkor ha átadjuk a szívünket, életünket az Úrnak.

Emlékszem, egyszer kaptam az új Pesterzsébeti lelkésztől két meghívót a lelkésziktatás alkalmára. Az egyiket a Hittudományi Egyetem tanárainak, illetve dolgozóinak küldte, a másikat pedig a teológusoknak. Ennek az volt a hivatalos formája, hogy az egyiket a rektornak, a másikat pedig az egyetemi lelkésznek adtam, és ők majd hirdetik a tanárok, illetve a diákok között. Az egyiket oda is adtam

rektor úrnak személyesen, de a másiktól megfeledkeztem. És kb. a hét közepén kaptam fraternetről egy e-mailt, amiben a lelkész körüzenetben elküldte ugyanazt a meghívót elektronikus formában. Ez az e-mail juttatta, eszembe, hogy még van egy meghívó, amit nem adtam oda a lelkésznek.

És olyan bizonyágtételnek éltem meg ezt a történetet, mert az Isten is így cselekszik. Emlékeztet! Emlékeztet arra, hogy van meghívásunk. Emlékeztet arra, hogy van örök élet a mennyben. Emlékeztet arra, hogy lehet új életet élni; egy olyan életet, ami teljességgel más, mint a megszokott. De nem csak arról szól ez az emlékeztetés, hogy mi milyenek lehetünk, hanem hogy Ő mit tett értünk; hogy mennyire szeretett bennünket. A mai textusunk is egy meghívó. **Meghívó az Úr Isten eskütételére.**

De nézzük most az eseményeket. A 20. fejezetet, ha teljes egészében elolvassuk, akkor talán két fő irányvonal jelenik meg. Az első azt mutatja be, hogy Izráel, az Isten népe mennyire hűtlen volt a történelem folyamán az Úrhoz. Milyen sokszor voltak engedetlenek. A második pedig azt mutatja be, hogy ennek a hűtlenségnek bár meglettek a következményei, de Isten mégis hűséges maradt az ő népéhez. Még akkor is hű marad, amikor Isten népe ki van

szolgáltatva annak, hogy asszimilálódjon a babiloni birodalomba. Ez a hűség megjelenik abban, hogy prófétákat küldd a babiloni fogság idejében is, hogy az ő szavát hirdessék. Ilyen próféta volt Ezékiel is. Nemcsak a fogság alatt, de már előtte is prófétált, és részese volt a babiloni fogságbavitelnek. Jeruzsálem pusztulása és a zsidó nép veresége megtörte az Istenbe vetett bizalmat. Azt hitték, hogy az Istenüket legyőzték. A babiloni fogság Isten népét annyira megtörte, elkésértette és pánikba készítette őket, hogy talán azt gondolták Isten nincs velük többé. „De ha Isten nincs velünk, kiben bízunk? Kire tekintünk? Lehet, hogy nem is létezik? Lehet, hogy a más népek kultúrájában imádott isteneket kellene nekünk is imádni?” Ezekhez hasonló kérdések merülhettek fel a nép körében, és Ezékiel ezért emlékezteti őket, a történelmen keresztül, hogy bármennyiszer is hűtlenek voltak az Úrhoz, ő sosem hagyta el őket és nem fordított nekik hátat. Még akkor sem, ha meg akartak szabadulni a zsidó identitásuktól. De ne vessük meg őket, ez ma sincs másként. Mi is keresztyének annak a veszélynek vagyunk kitéve, hogy a keresztyén identitásunkat elveszítjük. Sok vallással találkozhatunk Magyarországon is, muszlimoktól kezdve buddhistákon át egészen a Krisnahívókig, a vallási sokszínűség egész tárháza megtalálható.

Egyre inkább terjednek a keleti praktikák az egyházakban, a gyülekezeti tagok között, és már lassan azt se tudjuk, mitől keresztyén a keresztyén.

De megmondom őszintén nagyon nehéz ezeknek a keleti praktikáknak ellenállni pláne, ha reményvesztettségben vagyunk. Ha jön egy váratlan megbetegedés, egy rákos daganat és az ember azt se tudja, mihez kezdjen, és elmegy táltosokhoz, jósnőkhöz, abban bízva, hogy talán sikerül életük hullámvölgyén átjutniuk. Viszont a társadalmunkban a vallási keveredés mellett jellemző az „elistentelenedés” betegsége is. Templomba járók istentelen életvitele; sokan szavukkal megvallják Jézust de életükben nincs bűnbánat, nincs alázat, nincs megbocsátás. Nem véletlenül hívja fel Pál apostol a Rómaiakhoz írt levelében a figyelmet arra, hogy **„ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.”** Ahogyan Isten népét egykor, úgy a keresztyéneket is az a veszély fenyegeti, már az ősgyülekezet óta és ma is, a környezeti hatások miatt, hogy „elszabjuk” a keresztyénségünket.

Ennek ellenére Isten nem mondta azt, hogy „ELÉG”! Nem mondta azt, hogy „meguntam ezt a hitvány népet, magára hagyom őket!” Nem mondja azt, hogy „ezek után nem lehet hozzám térni”. Nem mondja azt, hogy nem változhat meg az életünk, és nem lehetünk új emberek. Miért? Mert a mennyei Atya esküt tett az emberre. Azt mondta, hogy **„Életemre mondom ... hogy királyotok maradok...”**! Ő arra tett esküt, hogy mindig velünk lesz. Hogy nem hagy el bennünket sohasem. Pedig mi is hányszor és hányszor vétkezünk az Isten ellen, de az Isten mégsem mond le rólunk, hanem meg akar minket menteni.

Amikor azt érezzük, hogy Isten távol van tőlünk, az nem azért van, mert elege lett, és elhagyott minket. Ő azt mondja, hogy **„nem hagylak magadra téged, és nem hagylak el.”** Azért érezzük őt távol magunktól, mert mi magunk távolodtunk el tőle. És vajon hányszor érezzük azt, hogy Isten távol van tőlünk? Sokszor azt érezhetjük, amit az István a király című rockoperában megfogalmaztak: *„oly távol vagy tőlem és mégis közel”*. Az Isten közel van. Közel hozzánk. És lehet a legnagyobb mélységekben, nyomorúságokban, fájdalomban vagyunk. Vagy a legnagyobb kérdések, kétségek, bűntudat és bűnök terhei alatt, és nem értjük az eseményeket; az Isten akkor van talán

a legközelebb. Hiszen ő maga mondja „**Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt**”. És mennyire bátorsággal és reménységgel kell, hogy eltöltsön bennünket az, hogy „**vele leszek**”. Mert az Ő esküje nem emberi szinten mért eskü. Láthatjuk, hogy hiába tesz az ember esküket, azt mindig meg lehet szegni. Az Ő eskütétele ezzel szemben szent és tökéletes eskü. Azt mondja ebben az esküben, hogy: **„Életemre mondom ... hogy királyotok maradok erős kézzel és kinyújtott karral, ... Átterellek benneteket pásztorbotom alatt, és beveszlek a szövetség kötelékébe.”** Az Atya az életére megesküszik, hogy megmenti az embert. És láthatjuk, hogy olyan Istenünk van, aki megtartja a szavát, hiszen Jézus Krisztus halálával és feltámadásával egy új szövetséget kötött az emberrel. Egy olyan felbonthatatlan szövetséget, ami az örök életet jelenti számunkra. Ez is azt bizonyítja, hogy Istennek fontos az ő szava, ígérete. Olyan szomorú, hogy az embereknek az eskü, fogadalom, az ígéret fogalmak szinte ma már semmit sem jelentenek.

Oly döbbenettel gondolok arra, hogy a Hippokratészi esküben - amire az orvosok esküsznek fel – azt olvashatjuk, hogy *„bármely házba lépek is be, azért megyek oda, hogy hasznára legyek a betegeknek,*

tartózkodva minden szándékos jogtalanságtól és kártevéstől, főleg attól, hogy nemi visszaélést kövessék el nők vagy férfiak testén...” Ehhez képest egész Nyíregyházát megrázta, hogy 2016 augusztus 31-én egy román tüdőgyógyász gyilkosságot követett el egy családi házban. Újságcikkek beszámolóí alapján: *„A férfi tüzet nyitott egy házaspárra. Ikergyermekeik szeme láttára lőtte fejbe az asszonyt és férjét. A nő szörnyethalt, a férfi túlélte a támadást. Kiderült, hogy az orvos reménytelenül szerelmes volt a nőbe.”* Sokaknak ennyit ér az eskü, a fogadalom, az ígéret. Nem kell azonban ennyire tragikus irányba elmennünk, hiszen hány keresztyén ember tesz fogadalmat arra Isten előtt, hogy hitben neveli fel a keresztyermekét. Hogy mindent megtesz azért, hogy a gyermeke az Úr Jézust kövesse. Egy olyan személynek kellene lennie a keresztszülőnek a gyermek életében, aki figyeli az ő hitbeli fejlődését, vagy éppen nem fejlődését, és próbálja őt Istenhez terelni. Ehhez képest sokan még azt sem tudják, hogy mikor van a keresztyermekük születésnapja, nemhogy azt, hogy milyen úton járnak.

Ígéretünk jobbra-balra, fűt-fát egymásnak, aztán hogy mi lesz belőle „majd meglátjuk”. Nemegyszer beleesünk abba a hibába, hogy ilyen szélingatta nádszálként egyszer ezt mondjuk, másszor azt. Az ige azt

mondja, hogy a keresztyén ember ne legyen ilyen szélingatta nádszál a beszédében sem. Azt mondja Jézus a hegyi beszédben, hogy **„ha igent mondotok, az legyen igen, ha pedig nemet, az legyen nem...”**

A hívő ember legyen mindig egyenes. A hívő ember törekedjen arra, hogy megtartsa a szavát. Ne botránkoztassuk meg a világot azzal, hogy nekünk is kötelező lenne az élet minden területén írásos „szerződéseket” kötnünk, mert nem vagyunk szavahihetők.

Van egy ismerősöm, akinek olyan munkahelye van, ami megkívánja, hogy időközönként elköltözzön egy másik településre. Lehet, hogy évekig él Nyíregyházán, aztán el kell mennie pl. Győrbe. De ez nem csak őt érinti, hanem egész családját. Tehát ha menni kell, az egész család költözik. És emlékszem mesélte nekem, többször is megbeszélte főnökével, hogy mivel a gyermekei még kicsik, maradhat hosszabb ideig Nyíregyházán nem kell elköltöznie. Aztán egyszer csak jött a telefon: „El kéne menni egy évre Dunántúlra”. Jött az értetlen, kétségbeesett kérdés: „De hát azt ígérted, hogy maradhatunk!”. „Hát akkor csak hangosan gondolkodtam...” válaszolta a munkáltatója.

Az Úr Isten nem ilyen! Amikor azt ígéri, hogy **„Átterellek benneteket pásztorbotom alatt, és bevezlek a szövetség kötelékébe.”** – akkor

nem fogja azt mondani, hogy „csak hangosan gondolkodtam!” Hanem azt mondja, hogy én mindent megteszek azért, hogy neked örök életed legyen. Mindent megteszek azért, hogy te visszatalálj hozzám. És mindig veled leszek, akkor amikor hozzám kiáltasz! Miért? Mert én döntöttem melletted.

Az eskü nem más, mint egy döntési folyamatnak a megpecsételése. Az esküvő, mint esemény egy olyan folyamatnak a beteljesedése, amelyben egy férfi és egy nő eldöntik, hogy egy életen át elkötelezik magukat egymás mellett. Az Isten is elkötelezi magát miértünk!

Döbbenetes történetet olvastam a napokban, ami átvitt értelemben, de pont erről szól, vagy erről is szólhat, hogy Isten mennyire ragaszkodik az emberhez.

Egy nap Joseph, a maszáj harcos, egy forró, koszos afrikai úton ment végig, ahol találkozott valakivel, aki elmondta neki Jézus Krisztus evangéliumát. És ő akkor és ott elfogadta Jézust Urának és Megváltójának. A Lélek ereje elkezdte átformálni életét, és olyan izgatottsággal és örömmel telt meg, hogy az első dolog, amit akart: visszatérni a saját falujába és ott elmondani az örömhírt a törzsének. Joseph elkezdett ajtóról ajtóra menni mindenkinek beszélve a

Keresztről, a szenvedésről, és az üdvösségről, amit az kínál - várva hogy az emberek arca felragyog, ahogy az övé felragyogott. És csodálkozására a falusiakat nem csupán hidegen hagyta, de erőszakossá váltak. A falusi férfiak megragadták őt, a földhöz szorították, míg a nők szögesdrót-kötelekkel ütötték. Kivonszolták a faluból és otthagyták meghalni egyedül a bozótban. Josephnek valahogy sikerült elmásznia egy vízhez, és ott, miután napokig hol eszméleténél volt, hol nem, erőre kapott, hogy felkeljen. Eltűnődött az ellenséges fogadtatáson, amit kapott azoktól az emberektől, akiket egész életén át ismert. Arra jutott, hogy biztos valami rosszat mondott, vagy kifelejtett valamit Jézus történetéből. Miután elgyakorolta az üzenetet, amit először is mondott, úgy döntött, hogy visszamegy, és még egyszer elmondja. Joseph elbicegett a kunyhók közé és elkezdte hirdetni Jézust. „Meghalt érted, hogy bűneidre bocsánatot nyerj és megismerd az élő Istent” – kérlelte őket. Ismét megfogták a férfiak, és tartották őt, míg a nők ütötték újra felszakítva a sebeket, amelyek épp csak elkezdtek begyógyulni. Még egyszer kivonszolták ajultan a faluból, és ott hagyták meghalni. Hogy túlélte az első verést, az igazán rendkívüli. Hogy túlélte a másodikat az egy csoda. Ismét, napokkal később, Joseph felébredt a

pusztaságban horzsolásokkal, sebhelyekkel. De mégsem tántorodott meg, eltökélt volt, hogy visszamegy. Visszatért a faluba, és ez alkalommal azelőtt támadtak rá, mielőtt beszélni kezdett volna. Mialatt harmadjára és valószínűleg utoljára korbácsolták, ő megint ezt mondta nekik: „Jézus Krisztus az Úr.” Mielőtt elájult, az utolsó, amit látott, hogy a nők, akik ütötték, elkezdtek sírni. Ez alkalommal a saját ágyában ébredt. Azok, akik olyan keményen megverték, most próbálták megmenteni az életét, és meggyógyítani. És az egész falu Krisztushoz tért.

Szeretett Testvérek! A mennyei Atya is ennyire ragaszkodik hozzánk emberekhez. Bármennyiszer is elutasítjuk őt, ő szüntelenül közeledik hozzánk, hogy életünket átformálja, mert esküt tett ránk; mert szeret minket.

Említettem, hogy a mai meghívás Isten eskütételéről szól. Azt mondja az ige: „...beviszlek benneteket Izráel földjére, abba az országba, amelyről **fölemelt kézzel tettem esküt**, hogy őseiteknek adom.” Ami szembetűnő számomra, hogy az Úr Isten nem akárhogyan, hanem fölemelt kézzel teszi az esküt. Amikor valaki egy bírósági tárgyaláson tanú akkor fölemelt kézzel, méghozzá a jobb kezével tesz esküt. Ez a hivatalos, szabályos formája az eskütételnek. De hol láthatjuk a

Mennyei Atyát esküt tenni? Láthatjuk az Istent fölemelt kezekkel? Hiszen ő Lélek? Hol láthatjuk az Urat fölemelt kezekkel? A válasz erre a kérdésre nem más mint az, hogy a golgota keresztnél! Az Úr Jézus meglehetett volna, hogy leszáll a keresztről hiszen mindenható, tehát nem kellett volna meghalnia, de mégis megtette. Meglehetett volna, hogy nem hal meg fölemelt, fölszegezett kezekkel, de nem tette meg. Miért? Azért, mert Isten esküt tett az emberre. Esküt az ő megmentésére. Jézus Krisztus fölemelt kezekkel halt meg értünk, ami átvitt értelemben Isten eskütételére kell hogy emlékeztessen minket: **„Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR, amikor beviszlek benneteket Izráel földjére, abba az országba, amelyről fölemelt kézzel tettem esküt, hogy őseiteknek adom.”** Isten esküt tett arra, hogy az ígélet földjére vezeti népét, de átvitt értelemben ez nem jelent a keresztyén ember számára mást, mint a mennyei hazát. Ahogyan a Zsidókhoz írt levél szerzője megfogalmazza: **„Így azonban jobb haza után vágyakoztak, mégpedig mennyei után. Ezért nem szégyelli Isten, hogy őt Istenüknek nevezzék, mert számukra várost készített.”** Ezt jelentheti számunkra Isten eskütétele, Jézus Krisztus golgotára fölszegezett keze: Isten eskütétele megpecsételődött, a megváltásunk megtörtént.

Az elmúlt heti napközi táborban kaptam egy igét, a 25-ik Zsoltár 15-ik versét: **„Szemem állandóan az ÚRra néz...”**.

Szeretett Testvérek! Amikor szemeinket Krisztus keresztségére emeljük, lássuk meg, hogy Jézus Krisztus, aki életét adta értünk, két kezét a keresztre szegezve, tehát fölemelt kézzel, érvényesen teljesítette; töltötte be az Isten eskütételét. A eskütétel szabályos volt, ezért a megváltás érvényes. Innentől Jézus a kezébe adja a döntést: Akarsz-e meggyógyulni? Akarsz-e üdvözülni? Akarsz-e új életben járni?

Ámen.